

4. Bibliographie der Schriften

August Hermann Franckens, S. Theol. Prof. & Past. til S. Ulrich i Halle, og Gymnasii Scholarchæ, Haand=Postill, Eller Korte Prædikener Paa Søndage og ...

Francke, August Hermann

Kopenhagen, 1752

Den 5. Sondag efter Paaske.

Nutzungsbedingungen

Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.

Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.

Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use

All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.

Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.

For reproduction requests and permissions, please contact the head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

trængende i vor siel og i vor aand, at der fra denne time ingen roe maae lade os have, for end det faaer virket det udi os, hvortil du har ladet det forkynde, paa det vi allesammen maae formedelst din Aands naades virkning i saadan en grad blive deelagtige i det samme, som det er fornøden til dit navns herliggjørelse i os, paa os og ved os.

Amen.

Den 5. Søndag efter Paaske.

De Troendes sønlige, tillidsfulde og frimodige omgængelse med Gud, som deres kiære Fader.

Faderen, som har elsket os saa, at han har sendt sin eenbaarne Søn til verden; Sønnen, som har givet sig selv hen for os; Trøsteren den Zellig Aand, hvilken han har sendt fra Faderen, den sandheds Aand, han være med os i denne time og altid fremdeles. Amen!

Sælskelige i H. Erren! Vi tør ikke tænke, at den naade, som er vedsfaret H. Errens disciple paa Pinge-dag, er saa pludselig kommen paa dem, saa der ingen tilberedelse er gaaet for sig paa deres side. Her til havde jo vor Frelser beredt dem, saa længe han omgikkes med dem i sine fædtsdage, og saa i særde-

les-

lesshed de 40. dage efter sin opstandelse. Herforuden melder og Lucas i sit Evangelii 24. cap. v. 52. 53. at de, da den H. Erre Jesus stildes fra dem, og foer op til himmelen, have tilbedet ham, og vendt tilbage til Jerusalem med stor glæde, og været stedse i templer, og prisfet og lobet Gud. Og i Apostl. Gierningers 1 cap. v. 14. siger hand om dem, at de vare alle endrægteligen varagtige i bøn og begiering, hvilket hand igientager cap. 2, 1. Hvorudaf det da er aabenbar, at de endog ere blevne deelagtige i den extraordinaire gave, som de fik paa Pinke-dag, udi saadan en gudelig orden, som var en tilbørlig tilberedelse.

3 dag otte dage have vi fornummen, Elskelige i H. Erren, hvorledes de Evangeliske tekter, i sær fra fierde Søndag efter Paaske indtil Pinke-dag, ere saadan beskafne, at vi derudi finde god anledning til at berede os tilbørligen til Pintsse-Festen. Ligesom da nu H. Errens disciple, efter Evangelisten Lucæ beretning, som vi nylig hørde, har været eendragtelig tilsammen, har glædet sig over Guds naade, har bedet med hverandre, har prisfet og lobet Gud, og altsaa mere havt deres omgængelse med Gud selv, end med hinanden indbyrdes, ihvorvel de efter det udvortes har været tilsammen: saa skal vor dags Evangeliske tekst i særdeleshed give os en beqvem anledning til, hvorledes vi skal kunde blive deres troe efterfølgere i deres sønlige og frimodige omgængelse med Gud, paa det vi ogsaa i saadan en orden maae baade blive bekvemme til at annamme, og virkelig anamme en overflødigere Aandens gave, saa viit som os kand være fornøden til vor salighed,

hed, og til at herliggiøre Guds navn. Fader os yder-
 migelig paakalde Gud, hvis saadan naade er, om
 sin Hellig Aands bistand hertil, udi Herrens bøn:
 Vor Fader, du somre.

Serten.

Joh. Cap. XVI. v. 23-30.

Sandelig, sandelig jeg siger eder, at
 hvadsomhelst I bede Faderen i
 mit navn, skal han give eder.
 Hidindtil have I ikke bedet noget i mit
 navn: beder, og I skal faae, at eders glæ-
 de land blive fyldt. Dette haver jeg talet
 til eder ved lignelser; men den time kom-
 mer, naar jeg skal ikke tale mere med eder
 ved lignelser, men aabenbare forkynde
 eder om min Fader. Paa den samme dag
 skal I bede i mit navn; og jeg siger eder
 ikke, at jeg vil bede Faderen for eder. Thi
 Faderen elsker eder selv, efterdi I have el-
 sket mig, og troet, at jeg er udkommen af
 Gud. Jeg udkom fra Faderen, og kom til
 verden; jeg forlader verden igien, og gaaer
 til Faderen. Hans disciple sigte til ham:
 See, nu taler du aabenbare, og siger ingen
 mørk tale. Nu vide vi, at du veed alle ting,
 og haver ikke behov, at nogen spør dig;
 formedelst dette troe vi, at du udkom fra
 Gud.

Esse.

Glæselige i H^Erren! Denne tvil kand de troendes sind let anfegtes af, og bliver ogsaa virkelig tit anfegtet deraf, om de og for deres deel kand troste sig ved det gode, som den H^Erre J^Esus selv har lobet sine disciple med sin mund, og i gierningen forlenet de samme? Men vi have erindret ved al leylighed, at man visselig maa gjøre forskiel imellem de extraordinaire og de almindelige gaver, og at, omendstiont det i hine er aabenbar, hvad fortrin H^Errens Apostler, og andre af det nye Testaments førstegrøde har havt, saa ere dog disse alligevel af den allerførste vigtighed, hvilke alle kand glæde sig ved, der have faaet lige dyrebare troe med dem. Hvad er større og herligere end den samfund, Apostlene havde med Faderen og med hans Søn J^Esu Christo? Hvad maatte være sødere og lifligere, end den hiertelige, bestandige og fuldkomne glæde, som de, efter Christi forjættelse, skulde bekomme formedelst den Hellig Aand? Begge dele viser den nu oplæste Evangeliske tekst os hen til. Men hvad siger Johannes derom i sin 1 Epistels 1. c. 3 og 4 vers? Det samme, som vi have seet og hørt, forkynde vi eder, at og I skal have samfund med os; men vor samfund skal og være med Faderen, og med hans Søn J^ESU Christo. Og vi strive eder dette til, paa der eders glæde skal være fuldkommet. Efterdi det da nu saa er, at det og vedkommer os, hvad got den Herre J^Esus har lobet sine disciple udi vor tekst, saafremt vi ellers ey paa vor side gjøre os usikfede til at annamme saa stor en naade; ey! saa lader os da bruge al den forstand, Gud giver os, til at merke
paa

paa Christi ord, og med alvorlighed at besitte os paa at lære af ham, hvorledes vi maae komme til at have samsund med hans disciple i alt saadant gode. Der finder jeg nu, at Herren i særdeleshed underviser dem om i vor tekst, hvorledes de skal i hans navn gaa sønlig, med al tillid og frimodighed omgaaes med Gud, som deres kiære Fader. Skulde vi da ikke ogsaa lære det? Sandelig, Herren skal ikke negte os sin naade hertil; lader os kun give agt, og for denne gang efter tekstens anledning tage i betragtning

**De troendes sønlige, tillids-fulde
og frimodige omgængelse med Gud,
som deres kiære Fader.**

Derved see vi

- I. Paa de troende, som ere beqvemme til at anmanne saadan en naade.
- II. Paa deres omgængelse, som de have med Gud.

Trofaste Sælsfere, lad de ord, som du jo ogsaa har talt til vor salighed, formedelst din Aands oplysning ret forstaaes af os, og ved hans kraft troligen anvendes; paa det vi ogsaa maatte faae fat paa det gode, som disse dine ord forjætte, og nyde det til fulde her i tiden udi troen, og hilseset i den salige evighed udi bestuelsen. Amen!

H. Deel.

¶

¶

Afhandling.

Den første Deel.

Sad nu, Elskelige i H. Erren, for det første de troende angaaer, som ere be-
 quemme til at annamme det gode,
 som Christi ord i sig besfatte, saa
 maae vi i vor hele tekst vel give agt paa, hvad for en
 eftertryk der er i Christi tale, naar hand retter den
 samme, ikke til alle i almindelighed, men til sine dis-
 ciple i særdeleshed. Thi hand siger: Sandelig,
 sandelig jeg siger eder, at hvadsomhelst I
 bede Faderen i mit navn, skal hand give
 eder. Hidindtil have I ikke bedet noget i
 mit navn: beder, og I skal faae, at eders
 glæde kand blive fyldt. Dette haver jeg ta-
 let til eder ved lignelser; men den time kom-
 mer, naar jeg ikke skal tale mere med eder ved
 lignelser, men aabenbare forkynde eder om
 min Fader. Paa den samme dag skal I bede
 i mit navn; og jeg siger eder ikke, at jeg vil
 bede Faderen for eder. Thi Faderen elsker
 eder selv, efterdi I have elsket mig, og troet,
 at jeg er udkommen af Gud. I alt det er det
 jo aabenbar, at den H. Erre Jesus ikke har vildet,
 at alle mennisser uden forskiel, hvad tilstand de end-
 og stode udi i henseende til deres siel, skulde tage sig
 denne hans tale til; men at hand med god betænk-
 somhed og med høieste flid har rettet denne sin tale
 til sine disciple. De samme kand vi nu ansee
 paa tvende maader, for det første, saa viit som de
 have været bestemte til Apostels-embede, for det
 ander,

andet, saa viit som de har troet paa den Herre JEsu-
sum, hvilken troe da ogsaa har ført en hiertelig tier-
lighed med sig til den Herre JEsu. Betragte
vi dem paa den første maade, saa settes de ey allene
imod denne verdens børn, men saa stilles de og fra
alle andre troende. Af den aarsag siger og Paulus
1 Cor. 12, 29. Monne alle være Apostler? for
at give tilkiende, at de, som ere satte til Apostler
af H. Erren, ere just derudi affkilte fra alle hans an-
dre troende lemmer. Men betragte vi dem paa
den anden maade, saa have alle troende det gode
til fælles med dem, som Christus har forjættet og
selv bragt til veje. Udi vor text retter nu den H. Er-
re JEsus sin tale saa eftertryffelig til dem i særdes-
leshed, ikke i den henseende, saa viit hand havde for-
ordnet dem til sine Apostler, men saa viit de troede
paa ham, og ved samme troes frugt, fornemmelig
ved den hiertelige tierlighed til ham beviiste og gave
tilkiende, at saadant var en sand troe. Det gives
os jo med klare ord tilkiende af vor Frelser selv:
thi v. 27. siger hand til dem: Faderen elsker eder
selv. Hvorfor da? Maaskee derfor, at hand
havde udvaldt dem til sine Apostler? Ach nej!
Efterdi, siger Christus, Jhave elsket mig, og
troet, at jeg er udkommen af Gud. Dette
selvsamme fand man og see i det foregaaende 14. 15.
og just i dette 16. cap. hos Johannes, hvor den
H. Erre JEsus i sin tale meget klarlig affskiller sine
disciple, ikke, som Apostler, fra andre troende, men,
som sine troende disciple, fra denne verdens børn,
saasom enhver selv fand efterlæse.

Tilsegnelse.

Svad mene J vel, Elffelige i HErren, aarsagen er, hvorfor jeg har anført dette? Derfor er det skeet, paa det J allerførst maatte erkiende derudaf, da der paa nærværende tiid skal tales om den sønlige, tillidsfulde og frimodige omgængelse med Gud, at enhver er ikke skicket dertil, og i stand til at annamme saadan en stor naade og salighed. Det, det er aarsagen, hvorfor vor Frelser i sin tale saa ofte og saa eftertryffeligt har givet tilkiende, hvem hand her taler med, nemlig ikke med denne verdens børn, men med sine fiere disciple. Ligesaa sandfærdig nu, som hans disciple, hvilke hand den gang taledede med, vare afskillede fra denne verdens børn, ligesaa sandfærdig maae og vi affilles fra dem, ikke være verdens børn, men Jesu Christi sande disciple og Guds børn, saakæmt vi vil tage os Christi tale til, applicere den paa os, tilegne os den, og forsikre os om, at det ogsaa horer os til, hvad hand der har talt med sine disciple. Og da det er den rette omgængelse med Gud, der paa nærværende tiid tales om, saa maae vi for alle ting vel betænke, om vi og ere saadanne folk, som kand være beqvemme til saadan en omgængelse med Gud.

Det er ikke meningen, som J ikke allesammen skulde kunde blive deelagtige i saadan en naade og salighed; men det spørges her om, om J alle nu i denne time befinde eder i saadan en tilstand, at J tør nu applicere og tilegne eder saadant gode? J der fald siger jeg eder nu reent ud og uden lignelse, at

at de fleste iblant eder endnu ikke ere saadanne folk, og det derfor, fordi de flestes levnet og væsen endnu viser, at de endnu ikke have den Hæder Jesum kler af hiertet, men have verden, og hvad der er i verden, kiere end Christum. Thi, elskede de Christum, og ikke verden, saa maatte de og lade sig finde i hans efterfølgelse, og omgaaes saaledes, som hand har omgaaedes. Men siden det ikke findes, og enhver, der har øyen at see med, meget let kand fiende det, som er tvært derimod; saa bedrage de sig og gruelig i, at de mene, de troe paa Christum, da dog deres troe, hvad de nemlig holde for troe, ikke er nogen sand og levende troe, men en død historisk troe. Naar dette bekræftes for eder, som tit skeer, saa maae I tænke sagen efter, begynde at prøve eder med alvorlighed derefter, og ellers ogsaa i alle stykker smukt følge det gode raad, som saa trolig gives eder, til eders sieles redning og frelse. Blive I herudi lydige, saa skal I da ogsaa blive til saadanne folk, som kand ret omgaaes med Gud, ligesom et barn med sin kiære fader; men ellers gaaer det ikke an.

Men eder siger jeg, I som med et sandt og oprigtigt herte have fornegtet verden, og vendt eder til Christum i den sande omvendelses orden, have antaget ham i en sand troe, og ere i sandhed blevene hans disciple og efterfølgere; eder, eder siger jeg, at I saaledes maae applicere og tilegne eder den Hædres Jesu ord, som hand kunde talet dem til eder selv med sin hellige mund. Er det eders grundige alvor med eders omvendelse og eders christendom, saa setter eder kun gandske dristig paa det sted,

og tænker gandske sikkert, at H^{er}ren har rettet sin tale paa eder, naar hand har sagt: Sandelig, sandelig jeg siger eder, at hvadsombest J bede Faderen i mit navn, skal hand give eder. I dindril have I ikke bedet noget i mit navn: beder, og I skal faae, at eders glæde kand blive fyldt.

I sige: Ja, vi have endnu alt for megen b^{re}f og skøbelighed hos os, derfor tør vi ikke tilegne os det. Jeg svarer: Disciplene havde ogsaa endnu store skøbeligheder hos sig, og dog alligevel torde og maatte de tiltage sig Christi tale, og tilegne sig den, eftersom det alligevel var deres rette alvor med deres ombendelse, og de elskede Christum i sandhed, som de, der af h^{er}tet troede, at hand var udkommen af Gud. Altsaa er det og eders segl, at I ere traadte fra uretsfærdighed, og at I af h^{er}tet have fornegtet det ugudelige væsen og de verdslige lyster, og nu med alvorlighed beslitte eder paa, at leve tugteligen, retsfærdigen og gudeligen i denne verden. Eders synder ere eder forladne for medelst Christum, hvilken og jo mere og mere skal læge eders brekke, og bedre rense eder fra eders skøbelighed dag fra dag. Imidlertid gjør troen eder bequemme til at annamme alt det gode, som Christus her har lovet, og det er eder, der nu herefter sønlig og med tillid og frimødighed tør omgaaes med Gud, som med eders fæder.

Den anden Deel.

g det er nu just det andet, som vi paa denne tid have for os at betragte, nemlig de troendes omgangs med Gud. Saa som

kommer nu, og lader os lære den samme af Christi mund. Hand lærer os, at det er en sønlig omgængelse. Thi hand siger: Hvadsomhelst I bede Faderen i mit navn, skal hand give eder. Og fremdeles siger hand v. 26. 27. Jeg siger eder ikke, at jeg vil bede Faderen for eder. Thi Faderen elsker eder selv. Hand siger ikke: Hvadsomhelst I bede Gud; ihvorvel det i henseende til sagen selv var eet og det samme; hand siger heller ikke: Gud elsker eder selv, ihvorvel det ogsaa i henseende til sagen selv var eet og det samme: men hand nævner Faderen, paa det at vi maae lære derudaf, at vi skal erkiende Gud for vor rette Fader, og at vi ogsaa ere hans rette børn, saafremt vi af hierttet troe paa hans eenbaarne Sønns navn. Ligesom nu de elskelige børn omgaaes med deres fæder i sønlig uskyldighed og eenfoldighed og uden trældoms frygt, og en from fader omgaaes igien faderlig med sine børn, elsker dem, og gjør vel imod dem; ligesaa vil og Christus, vi skal forstaae af hans ord, hvorledes de troende have ligesaadan en sønlig omgængelse med deres himmelske Fader, og at hand derimod igien har en hiertelig velbehagelighed i dem, udi ham, den sin kærligheds Søn, hiertelig elsker dem, gjør vel imod dem, og forsmaaer ikke deres bøn, naar de kun ikke bede om det, som er dem skadeligt, men meget heller giver dem mere, end de bede om, og end de forstaae, at de kand have fornøden. O! det er et stort og herligt ord: Jeg siger eder ikke, at jeg vil bede Faderen for eder; thi Faderen elsker eder selv.

v. 26, 27. Den H^{er}re J^hesus beder jo aldeles Faderen for os, men hand siger kun, hand her ikke vilde tale om det. Hvorfor da? Derfor, paa det hand des bedre kunde give os Guds Fader-hiorte tilkiende, hvor faderlig hand er findet imod sine troende, og hvorledes de derfor tør saa sønlig og fortrolig uden frygt og skrek omgaaes med ham. Ligesom nu bornene paa jorden i al deres trang tage deres tilflugt til deres fiere forældre, ligesaa vil vor fiere Frelser, at de troende ogsaa skal handle med deres himmelske Fader, at de ikke skal være rædde og udsædelige, men føre sig deres borne-ret vel til nytte, og visselig troe, at det befalder Gud ret vel, naar de kun have et smukt sønligt hierte til ham, og forbenste sig alt got af ham, ja de skal være vist forsikrede paa, at al den omgængelse, som børn paa jorden have med deres legemlige forældre, og disse igjen med dem, er kun, som et bart skygge-veik, at regne imod den sønlige, søde og uskyldige omgængelse, der er imellem Gud og hans børn. Det maae vi i særdeleshed lære af Ef. 66, 10. 11. 12. og 13. hvor Guds omgængelse med sine børn beskrives saadan, som en from moders omgængelse med sit spædeste barn, som hun bær ved siden, naar det dier, forlystes paa knæene, naar det har nydt sin moders melk, og bliver trøstet og forlystet, naar det græder, da moderen meget snart tørrer det taarene af øynene, og giver det søde ord.

Men den H^{er}re J^hesus lærer os fremdeles, at de troendes omgængelse med Gud, som deres fiere Fader, er og gandske tillids-fuld. Thi derfor opvækker hand ogsaa saadan en tillid i sine disciples hjer-

hiertel til Gud, i det hand siger: Sandelig, sandelig jeg siger eder, at hvadsomhelst I bede Faderen i mit navn, skal hand give eder. Hvor kunde hand opbakke en større tillid til ham, end ved saadan en herlig forjættelse, hvilken hand dertil har beseglet med et dobbelt Sandelig? Derfor for vækker hand dem ogsaa op til bønner, naar hand siger: Sidindtil have I ikke bedet noget i mit navn: beder, og I skal faae, at eders glæde kand blive fyldt. Derfor siger hand dem ogsaa forud, at de endnu skulde blive saa bekiendte med Gud, at de dristig og med al frimodighed skulde bede ham i hans navn, naar hand videre siger: Dette haver jeg talet til eder ved lignelser; men den time kommer, naar jeg skal ikke tale mere med eder ved lignelser, men aabenbare forkynde eder om min Fader. Paa den samme dag skal I bede i mit navn. Ligesom det da ogsaa herefter er gaaet ligesaadan, og vi kand tage os et exempel derpaa udaf Ap. G. 4, 24: 31. Dette fører jo troens Aand allerførst med sig, og det er hovedstykket af den levende troe, at den har en hiertelig og sønlig tillid til Gud, hvørom i særdeleshed er at see i Ebr. 10, 19: 23.

Endelig lærer den H. Erre J. Esus, at de troendes omgængelse med Gud ogsaa er frimodig. Thi hand siger jo: At eders glæde kand blive fyldt. Thi naar de troende see og erfare, at Gud saa naadelig hører deres bøn, og at de finde trost og hielp hos ham i al deres nød og traug, saa glæde de sig over, at de have saadan en god H. Erre i ham, saasom Ambrosius har sagt: Nos habemus bonum

Dominum, vi have en god H^{er}re; ja de smage H^{er}rens fromhed, som Petrus siger 1 Ep. 2, 3. Der som Jellers have smaget, at H^{er}ren er from. Saadan en fromhed glæde de sig ey allene over, love og prise ham derfor, men vilde og gierne, at alle andre maatte smage og see den, saasom Dauid siger Ps. 34, 9. Smaget, og seer, at H^{er}ren er god; salig er den mand, som haaber paa ham. Den H^{er}re J^hesus og hans disciple vare et levende billede paa den sønlige, tillidsfulde og frimodige omgængelse, de troende have med Gud. Thi saaledes omgiffes den H^{er}re J^hesus med sin Fader, og saaledes omgiffes ogsaa hans disciple med ham; og ligesom hand beteede sig faderlig imod sine disciple, saa forøgede ogsaa kjerlighed og den sønlige tillid til ham sig altid hos dem. Hvorfor og, da hand sagde til dem v. 28. Jeg udkom fra Faderen, og kom til verden; jeg forlader verden igien, og gaaer til Faderen; da sbarede de ham gandske sønlig: See, nu taler du aabenbare, og siger ingen mørk tale. Nu vide vi, at du veed alle ting, og haver ikke behov, at nogen spør dig; formedelst dette troe vi, at du udkom fra Gud.

Lilegnelse.

Nch! horer dog, I denne verdens børn, naar vil I blive vise og forstandige? Saadan en omgængelse med Gud have I jo ikke erfaret. I kand heller ikke erfare den. Thi jeg haver jo tilforn tydelig sagt eder det, at I ved eders verdslige sind ikke ere i stand til at annamme saadan en

en naade og salighed. Vilde I betænke dette ene, saa skulde I derved lade eder bevæge til, ogsaa at ombende eder til Gud fra denne time af, og at ikke nøyes med det blotte christendoms sken, men at søge det gudelige væsens sande kraft. I kand jo selv let tænke, at det er et himmerig paa jorden, naar man tør have saadan en sønlig, tillidsfuld og frimodig omgængelse med Gud, som sin kiære Fader. Ey nu da! saa vegrer eder dog ikke længere! I see jo og mærke selv, at jeg ved Guds ord gierne vilde sette eder i en bedre og ret salig tilstand. Saa lader mig dog da eengang finde den saa lange forønskete søl-
agtighed hos eder, og giver eder kun ind i den Guds orden, udi hvilken I kand blive deelagtige i saadan en salighed.

Men horer I ogsaa, I undseelige og bange hjerter, I som vel føle, at det ikke er saa let og ringe en sag, at komme til saadan en sønlig, tillidsfuld og frimodig omgængelse med Gud. Jeg veed vel, hvad det er, I fattes. Thi det er ogsaa gaaet mig, ligesom eder, og gaaer mig ogsaa til deels saa endnu. Man tænker, man tør ikke vove det, at omgaaes saa sønlig, med saadan tillid og frimodighed med Gud, som de kiære børn med deres kiære Fader. Jeg haver sagt eder det tilforn, at de daglige brekke og skrøbeligheder, som I blive vaer hos eder, forhindrer eder alt for meget deri. Men jeg siger eder: Det maae vi føle, at endog vore skrøbeligheds-
synder saare nedslaa den frimodighed, vi skulde have til Gud, paa det vi des mere maae lære at tage os vare ey allene for grove og forfæltlige synder, som de der ikke kand besaae med troen, men endog for
skrø

76 De troendes sønl. omgæng. med Gud.

frøbeligheds synder. Naar vi da merke det, at det ikke vil fort med den rette frimodighed til Gud, naar vi have forseet os i noget, saa gjør det os altid forsigtigere. Og jo mere vi da erkiende, at Guds fred, og en sønlig og tillids-fuld og frimodig omgængelse med Gud er saa høyt et gode, saa søge vi ogsaa saa ommelig at holde denne fred med Gud, og saa omhyggelig at bevare den, som vor øyesteen. Dog siger jeg eder ogsaa med Paulus Rom. 8, 1. Der er ingen fordømmelse for dem, som ere i Christo Iesu, der ikke vandre efter kisdet, men efter aanden. Saa vider nu paa det allersviffeste, at eders brette for Christi skyld ikke tilregnes eder. Thi hand har toet eder af eders synder med sit blod og rensed eder derfra formedelst sig selv. Derfor skal I ogsaa være frimodige, og, naar I blive eders feyler og brette vaer paa eder, da strax toe eder formedelst troen i hans blod, bede Faderen om eders synders forladelse i Christi navn, befale eder paa ny hans naades-regiering, og saa sette eders løb frimodig fort, og ikke lade eder forstyrre udi den sønlige, tillids-fulde og frimodige omgængelse med Gud, men meget mere stedsø søge efter at tage til derudi, indtil der bliver alta pax, stor fred og herlig roe i eders siel, og eders hjerter blive hans rene freds-templer. Thi der skal være fred og barmhertighed over alle, som vandre efter denne regel, og over Guds Israel.

Beslutnings-Bøn.

Ach! du evige Gud, hvad have vi ikke forsømt fra vores ungdom: Ach! Saa det,

Kaldet til himmel. ved Christi himmelf. 77

der, hvad for salighed kunde vi ikke allerede
nydt fra vor barndom op i den sønlige, til-
lids-fulde og frimodige omgængelse med
dig: Ach! tilgiv os denne daarlighed og for-
sømmelse; men lad alt, hvad der nu er talt om
de troendes omgængelse med dig, blive kraft
og liv hos os, at vi ogsaa maae erfare det,
og, om vi have erfare det, at vor forbedring
og vor fred maae da herefter hastig vore, og
ikke forhindres, indtil vi komme til at leve
med dig i evig og herlig fred, i den herlige
arv, hvilken du, som vor rette Fader, har
beredt os hos dig i Christo JEsu.

Amen!

Christi Himmelfarts Dag.

Kaldet til himmelen ved Christi
himmelfart.

Gud, som har optaget vor Frelser JEsu
Christum, og sat ham hos sin Majestæts
høyre haand i himmelen, hand forlene os
sin naade, til ret i dag at helligholde vor
HErres himmelfarts fest, og lade os med
vort gandske sind og gemyt have vor bo-
lig i himmelen, og der have vort borger-
skab, til sin herligheds lof og prijs. Amen.

Søfelige i Herren! Ligesom Evangeli-
sterne, efterat de have fortalt, hvad den
Herre JEsus har gjort og lært, beskrive
os